

Kancelář presidenta republiky

ARCHIV

Referát:

[redacted]

Spisy záležitosti přímo se týkající:

1945

1948: 48, 92, 94, 103, 120, 290, 291, 502, 669

773, 204, 223, 260

svgw. 7 48/45

Akten, v
die Angele

[redacted]

Spisy záležitosti nepřímo se týkající:

[redacted]
Věc:

Žádosti o münchenski zaehlazeni s Nämci

ANONYMY (pomejnce)

[redacted]
Lhůta:

4.8.1945

lhůta do 1. července t.r.

2. čerona 1945, pátek.

KANCELAR
DOŠLO: 4. VI. 1945
PRESIDENTA REPUBLIKY

92/45

Vážený pane presidente

Odvážuji se obrátit se na Vás, jako na jediného, který může zde pomoci. Prosim tímto ovašně, abyste zamezil nelidskému zacházení s lidmi jakékoliv rasy i národnosti. Viděla jsem na ulicích naší milé Prahy od převratu, t. j. za naší nové prozelené Republiky, kterou všichni chceme znovu mít, tolik hrůzných a nyní ještě smutných věcí, že pokládám za svou povinnost nemlčet.

Viděla jsem, jak se záložních nemocnic stěhovali těšce ranění něm. vojáci. Všichni ošetřovatelé i lékaři byli sřhnuti na kost. Pohled na ně již sám o sobě drábal srdce. Nemohly by nemocnice dostávat trochu větší péče! Aspoň to, co my odváží Češi?

Dnesť jsem viděla skupinu zajatců, šli ve čtyřstupu, rychlým pochodem, byli bledí, hubení, jeden nemohl jít, dva ho táhli, vypadali, jako když má umřít. Lidé říkali: já bych ho dorasil, aby hned pošel "ad. Zajatci na frekventovaných místech museli volat: "Schwein-Hitler!" Mladí hoši v tropických uniformách je bili a kopali, když nerozuměli jejich českým ropkáním.

Jsem to jen dva obrázky z dněšta a věrejška. Ještě chci podotknout, že těšce ranění byli stěhoováni v nekrytých náklad. autech, ač sa chvěli prěšlo. (z oběh. akademie v divolové ulici)

Jal. a. a.

7/88

5 hod. odp. na 4. Malostvánskému nám.

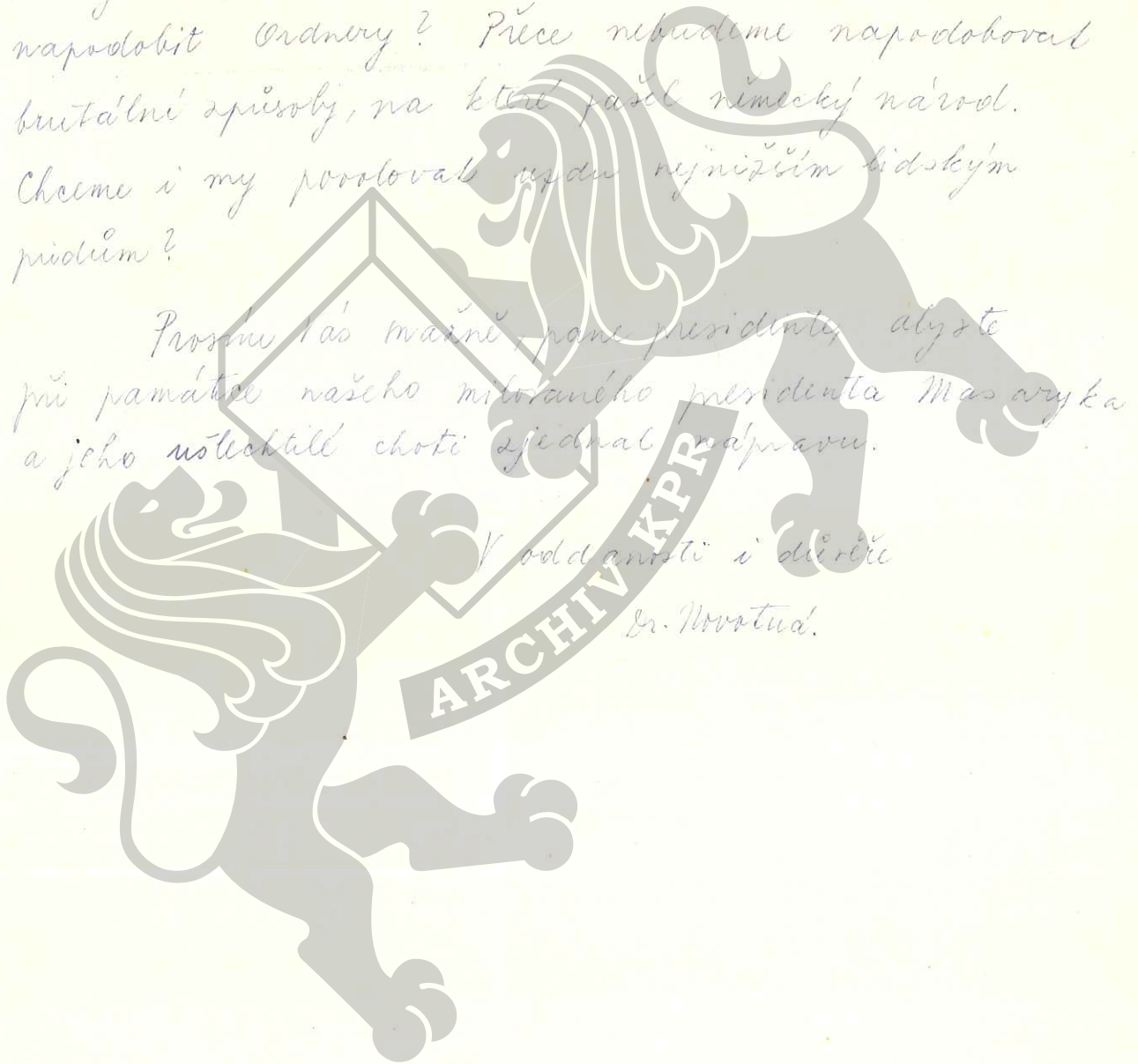
Spisovna
44.0.45
Pice

Nechci se zastávat Němců, necht' jsou souzeni a pykají
za svoje zločiny, ale ať je soudí, kdo je povolán a exekuci
ať vykonává ten, kdo je k tomu určen. Tento způsob
zacházení mi připadá ale neustlechilý a nedůstojný naší
Prahy. Chtějí snad mladí hoši v tropic. uniformě
napodobit Ordnavy? Přece nebudeme napodobovat
brutální způsoby, na které pašel německý národ.
Chceme i my posilovat updu nejnižším lidským
pudům?

Prošnu Vás, pane prezidento, ať jste
při památce našeho milovaného presidenta Masaryka
a jeho ušlechtilé choti sjednal nápravu.

V oddanosti i důvěře

Dr. Novotný.

~~lhůta do 1. července 1945.~~

KANCELAR

V Praze, dne 4. června 1945.

DOŠLO: -7. VI. 1945

T

103/45

PRESIDENTA REPUBLIKY

Kabinetní kanceláři pana presidenta čs. Republiky.

V zájmu dobrého českého jména a v zájmu lidskosti dovoluji si Vás upozorniti na jednu věc: V českých táborech všeho druhu -i železničních - s německými zajatci zachází se s věmci takovým způsobem, jakým se zacházelo s českými lidmi v koncentracích německých. Tak vypravoval jeden strašně hrubý dozorce, který byl sám v koncentráku /asi pro krádež/, že to dělá tak, jak ho to naučili věmci. Sedět na židlích nesmějí. Když přijde americká kontrola, je jim to oznámeno, to je nechají sednout. Spějí venku na zemi a nakážou jim, jak si musejí složit ruce na prsa a tak na nich celou noc ležet. Důtky má schované v nohavici. Bijou je, jak jen mohou. Vyprávěl, jaké má velké boty a jak je kopou. Neumyté brambory nasypou do kotle, nechají vařit a tak s hlínou a slupkami je zamíchají a tak dávají jíst. Jídlo jim dají do misky a musejí ho zúmyslně nechat vystydnout a studené jíst. Když nejedí, narážejí jim misku do obličeje. Uvařené maso si každý dozorce kus uřízne a jim nedají žádné. Pak by ho neměli pro ně odebírat. Nejsem ten, kdo by je měl rád, ale z takového dozorce jde strach už když mluví. A tak všechno mučení dělají podle vzoru německého. Gottwald v první řeči řekl, že je nebudeme mořit hladem, jako oni naše lidi, naopak, že jim dáme tolik, aby mohli dlouho pracovat. Bojím se, aby se Český národ nedopustil takového mučení jako němci. To Vám dávám na vědomí a ponechávám k rozhodování mužům vysoké inteligence s velikým rozhledem a se srdcem v těle, co je správné a spravedlivé /když se jednotlivec nevzpouzí a poslouchá./ Jistě že by si to náš milovaný pan president nepřál.

Nepodpisuji se, i jméno i místo bych mohl udat, ale nechci s tím nic mít. Prohlašuji čestně, že jsem to slyšel na vlastní uši od dotyčného dozorce.

Fel. a. a.

Hog

Spisovna.
Záložka
7. 6. 45
Mel

Dobř.

Záložka

h. 290/45

V Praze dne 2.6.1945.

Velevážená paní presidentová!

Velké radostné dny které prožíváme - jsou zkaleny velkou bolestí soucitu - který všichni jen trochu cítící lidé prožívají. O tom dovoluji si Vám milostivá paní - jako k dámě vysoce demokratické a lidumilné -podati následující zprávy:

S mnoha němci -ženami a dětmi a někdy i smuži kteří v širším slova smyslu politicky vůbec nebyli čini -zachází se více než nelidsky.

Tak na př. pochodující skupiny jsou strkány vojáky s puškami a tak n cení k běhu. Ranění a ochrnutí přitom nejsou nikterak respektováni a musí býti v nouzi vlečeni spolu občany. /transport v "uslích/.

Je znám případ, že celá skupina mužů /asi 30 ti/ byla na pochodu zastavena ruským poddůstojníkem a na silnici automatickou zbraní postřílena. Ženy s dětmi nestačí d lší dobu vleci zavazadla jsou nucena je odhazovat nebo jsou o ně okrádána.

Při železničních transportech umírají malé děti neošetřením a hladem.

Osoby jsou přitom dopravovány na otevřených nekrytých vagonech.

Zásobování je nepostačitelné a zacházení velmi hrubé. Vždyť ženám a dětem je zaručen odchod pod ochranou červeného kříže.

Pracovníci musí muži polosvlečení a bosí. Někdy jsou nuceni chodit po rozbitém skle. Dozor je nedostatečný a úmyslně neochranuje pracovníky před spíláním a napadáním obecnstva, které s oblibou přihlíží.

Těž ubytování je v mnohých případech nelidské -dokonce i pod širým nebem /Stadion na "trahově/. V budovách škol jsou německé ženy znásilňovány ruským vojáky.

Milostivá paní -prosím nenechte tuto dějinou hambu lpěti na našem národě -nepřipuste aby u pankrácké trestnice u vchodu byly tyto osoby sráženy k zemi -pošlapány a zaživa trhány- jim urvány uši -trhány nosy a vypichovány oči -- vždyť zahraniční novináři o těchto zvěrstvech jsou dobře informováni.

Prosím zařídte prostřednictvím Vaším a patřičných orgganisací kontrolu těchto táborů a transportů ve všech městech republiky a znemožněte opakování těchto hrůzných případů.

Za Váš zásah Vámpředem děkuji jménem lidskosti
a zdravím Vás v nejhlubší úcte

Karel Novák
Praha XIII, Malá Strana 43
K. Novák - Novák

Pomin, 2/10 45.

h 1 29/45

Slavotná a vysoce válečná Pomin!

Helejte!

Hejste! Vám není známo, co se děje,
dnes, v naší a českých zemích.

Tak hlavně s ženami a dětmi,
jeť pou uloytováni ve škole,
vedle Vindhradské tržnice.

Moje synovec, přijel také s Američany
vojny, byl tam návštěvou u své
příbuzné a co slyšel a viděl, ihned
přij se navrátil, z těch, prý děmů.

Jeho sestřenka videm z Tábora,
decrněle, krizence sd dráhy, ze
sedmi souvzenciu, vzal si lechů,
Kleij mui Německou píšlučnost.

Co tu již vjtrpělu, neda se
vyfvoali.

Dnes, Ji mi píšlu, toho Američanů,
propustily domu, ze p. vyostění.

Ta offovoje, jak zvu tam ml.
dioly i oně solce, do nahle,
a z nři, luvřine, voplem, i tou
revoluční gvardie, až pídruje,
do mdlot.

Jedna muike a 9 letou decrělu
tam, s luvřie a olud, nemohle

to sněsti, aby to její děti na své
se dívaly.

Tolik jsme se nyní Češi i Němci zde
v Prusce těšily, na příchod 1. presidenty.

Je demokracie, nikdo i německé
občejné voply, On nás konečně
vysvobodil, od "Kardnatu vlády".

Vzdívaly se na šestkách po
tisících a zahožovaly krvavě, ani
zde nehožovaly, proti lidem,
nůžek, obratily krvavě, proti
(esmuram.) a těšily se na své
rodiny, na shledání.

Na zřetím, jsou zde ubíjení a
jejich děti musím, a zruš silovými.

Moji známí Nemci z Buberče,
poch. Kraslavy č. 20. p. Mikš a
jeho chotě, usedli zde již 60 let,
byly, za nohy vlečení, při dlužbě,
a hlavy zřevroně a bezvědomů,
připíně revoluční gardou.

Dnes, i česká inteligence, odjíždí
odtud, není možno se dovést,
co se zde děje, při zřítelovně,
"Kardou gardy! Uložte ty rodiny,
jovu vyhodovně, plodily se na
pensi 30 let, a dnes, jsou na
dlužbě, a přiměstevně.

Si tolik nádeje vkládaly, do
rukou p. presidentů!

Přemluďte se prosím,
za všechny ty nešťastníky,
což mnoho již vstoupily? Česlá matka
S. Procházka č. 20. Tachov.

~~4374~~

45

Milostivá paní,

ve jménu lidskosti, ve jménu tisíců
a tisíců nevinných robatků, žen a dětí
dovolují si Vás prosit co nejžněbněji jako
žena ženu nejvyšší postavou o smilování
s nejněžnějšími obětmi války.

Nikdy bych byla neměla za morálku, to,
co hlásily noviny 31. 15 a 1. 1. m. Dvacet tisíc
žen, dětí a práce nešťastných mužů muselo
opustit s noví na 17. květen 1945 Brno.

Prirod nešťastníků Anval hoching, první
došli na svítání do Rajhradu, 16 km jižně
od Brna, když poslední v ranních hodinách
opouštěli město.

Milostivá paní, jak opouštěli? Matky
s jedním, dvěma, pěti i více dětmi do 14
let, bez svých mužů, bez pomoci, smily si
vésti sebou jen to, co na cestě, proponování
na 4 dny mason na kádek pro sebe a děti.
"Bylo dovoleno vésti sebou i děti ke kovářky"
a co mimo děti uverly na voziku. Co

mohla unésti matka byt' jen s jedním dítětem
na nejnutnějších věcích, prádlo, šatů, stravení
klobouk a proviantu? Milostivá paní, vidíte ten
řalostný průvod zbídačilych matek a dětí,
jakého svět dosud neviděl. „Musíme zalorít
novou lepší kulturu“ říci pan ministr jistě
s nejlepšími úmysly. „Pro Boha, vědět a dát
svolání k tomu, co se chystalo již za jeho vlády“.

Milostivá paní, kde spalo těch 18.000.
tisíc žen a ubožátek po celonoci chůzi?

Perin a slavníky matky na zádech sebou
odvésti nemohly, ani tak silný nemohlo
být v Pražské státní pro 18.000 lidí.

Prosím Vás ve jménu lidstvi jako
nejvyšší říši státu co nejnaděněji, zasadit
se o odvolání těchto nelidských opatření,
než krutější nebylo od časně pro-
následování křesťanů ve starém Římu.

Pro milosrdnosti Boží Vás prosím, není
na koho se obrátiti, národné noviny by ve
„svobodné, demokratické lepší republice“
netišky provolání ve prospěch „nepřátel
státu“ nemulky žen a dětí. Představte si
jen třpyť jedné matky, když shledávala
nejnutnější hadříky pro své děti, že to

máček vyličití. Duševní i tělesní utrpení má-
 tek je nelidské, nikdy nebylo. I Hmuvi
 a Tabari pouze honem rabizeli, ale nevělely
 k smrti ustrašení a utrácení, ubiti řiny
 a děti po čtyři dny vstríc prozvěnimu osudu.
 Je to nejkřutější oslava osvobodenci národa,
 křutější by ani sebe větší fantazie vy-
 mysliti nedovedla. Štalo se za 3 týdny
 po skončení války, kdy jsem doufali, že
 je konec týraní a trápaní nerů.

Milostiva páni, vyjmite se odtě vyjmete
 se nešťastných lidí, přiča bych si, aby Vám
 toto nevyličitelné neštěstí tisíců lidí
 leželo na mysli jako mě. Co jsem si
 hlavu nalámala, jak pomoci, jsem bez-
 močná, pokouším se jin vzbuditi soucit
 první řiny se státě. Kř by se mě to
 podarilo. Proč pro Bůh tolik spěcha,
 proč to týraní a vládní ubrání po
 silnicích, vidět musí zůstat zase jin
 v republice, kde přijmou 18.000 zebračků
 většinou práve nešťastných dětí? Jako
 posměch ita práve v novinách, že v
 Břně krahují opět éinnost „Ochrana ma-
 tek a kojenců“

Milostivá paní, prosím Vás upřímně,
slidujte se a nebuďte vyrušena odvolati, umír-
něte aspoň červeným křížem nebo sociální
pomocí či výzvou k obyvatelstvu utrpení
děti. Aspoň peníze a osobní majetek, spořá-
danost, nejnutnější nádobí at' je každému
vydáno, at' mají všechny až ku konce-
mu řešení střechy nad hlavou, at' matky
nemusí roufat nad hladovějícími a ne-
mohoucími dětmi. Končí výslovně sa-
mého spáskitele: "Lokoliv němíte malí-
kym štěstím, mě jste učinili"

ARCHIV KPS

Marie Pokorná

Průně, 9. čer. 1945.

Kancelář presidenta republiky

ARCHIV

Referát:

Spisy záležitosti přímo se týkající:

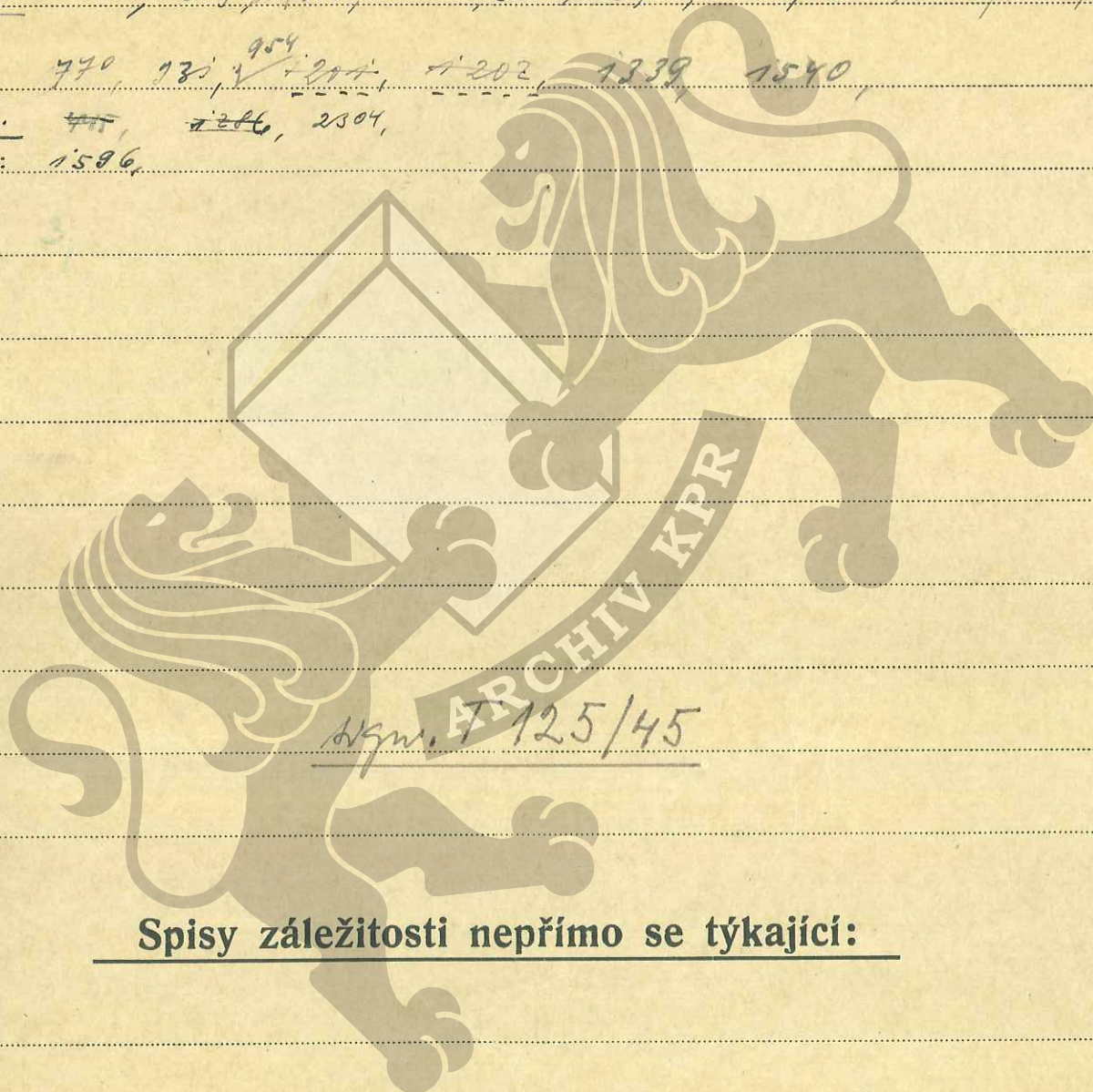
1945: 125, 289, 297, 300, 309, 340, 352, 372, 446, 511, 521, 522, 761, 762,

770, 935, ⁹⁵⁴ 1204, 1202, 1339, 1540,

1946: ~~411~~, ~~2206~~, 2304,

1947: 1586,

1948: 3

Wym. 125/45

Spisy záležitosti nepřímo se týkající:

Věc:

Pohraničí ČSR.

Chůta:

T 125/45

225/45

KANCELAR
DOŠLO: 13. VII. 1945
PREZIDENTA REPUBLIKY

T 289/45

a. a.

18/10 [signature]

Jeho

Excelenci panu pres. Dr. E. B e n e š o v i

P r a h a - H r a d .

Vážený pane presidente !

Podepsaný dlel ve sváteční dny 5.6. a 7. července t.r. v pohraničním území na plzeňsku a cítí se povinen jako Čech upozorniti na zjevy, které tam zjistil a které při zájezdu odpovědných činitelů možno si zjistiti na místě.

V oblasti okresního soudu Stříbro potulují se ozbrojení lidé, když už je nechci nazvat lupiči, které nejen v noci ale i ve dne vnikají do tannějších německých vesnic, rozestavějí si hlídky a vykrádají pak německé obyvatelstvo, prostě si berou nač přijdou, hlavně šatstvo, prádlo, výbavy nevěst, potraviny atd., kteréžto věci si naházejí do auta a pak s tím zmizejí. Tyto razie jsou prováděny hlavně v obcích, kde nejsou posádky aneb četnické stanice. Že tyto lidé neodvádějí uvedené odcizené věci Republice nýbrž si je ponechávají pro sebe, je na bíle dni. Toto děje se ovšem i mimo rámec uvedeného okresu.

Mám za to, že by se měli orgány Republiky postarati o to, aby těmto zjevům byla učiněna řádná přítrž pro dobré jméno našeho národa. Je samozřejmé, že i americkému okupačnmu vojsku nejsou tyto věci neznámé a že jest pak na příslušníky našeho národa všelijak pohlíženo, - neboť toto vojsko neví, zda líčené akce jsou podnikány na vyšší rozkaz či zda jedná se o samovolnou akci lupičských band.

str. 2.

Spisovna.

Došlo: 7. 10. 8. 45 [signature]
Založeno: [signature]

A nejedná se jen o tyto zjevy. Jsou i jiné snad ne tak křiklavé ale stejně se přičítají právnímu citění každého rozumného člověka , na příklad odebirání šicích strojů, jízdnicích kol, fotoaparátů, dalekohledů bez potvrzení, aniž by se vědělo, odkud rozkazy přicházejí a kam ty věci přijdou. V jednom případě dokonce donutili líčené bandy jednoho německého sedláka k tomu, že jim musil svítit lucernu, když si zabijeli a odnášeli jeho prase s chléva. A podobných případů by se dalo uvést mnoho a mnoho. Jsou dokonce i takové případy, kde lidé pracující dříve v dolech / Masarykův důl / práci opustili a věnují se činnosti zhora líčené jako výnosnější.

Zde v Praze a i jiných městech jeví se nedostatek pracovních sil, na druhé straně však značná část scházajících lidí následkem nastavší celkové demoralisace za války , dalo se na líčenou šikmou plochu, vedoucí k úplnému morálnímu schátrání a poškozování dobrého jméno našeho národa .

Přihlásil jsem se vzhledem k výzvě v novinách před několika týdny jako úředník do Pohraničí. Tyto dny jsem tam byl a to v Podmoklech . Po zjištění stavu věci rozhodl jsem se zůstatí raději v Praze a konat jakoukoliv práci , neboť se to nesrovnává s moji národní ctí žít v tom prostředí a být svědkem toho, jak se z Pohraničí stává průmyslový hřbitov. Tam se odsunují za hranice i dělníci, jichž je v průmyslu třeba , aniž by zde byla náhrada. Tam teď vypadá situace tak, že po vyčerpání surovin bude zbytek továren zastaven následkem nelikvidnosti železničního nákl. parku.

Při tom všem nutno se tázat, zda jest rozumné dělati takovou hospodářskou politiku, která z průmyslové oblasti dělá průmyslový hřbitov. Je totiž pak nebezpečí, že všichni ti, kteří se tam odstěhovali ať už s poctivými úmysly či z důvodů kořistnických se ~~z~~ebudou pak kvapem vracet domů, jakmile tam nic nebude.

Pak jedná se o celkovou vystěhovaleckou politiku vůči Němcům. Z hlediska spravedlnosti nelze přec háze všechny Němce do jednoho hrnce a nerozlišovat mezi pracujícím proletářským elementem a zemědělcem na jedné a na bužoánsní a kapitalistické kruhy na straně druhé, kterážto kruhy se zvláště exponovali pro nacismus a měli z něho též hmotný prospěch, - kdežto hospodářsky odvislému dělníkovi a sedlákovi zůstala vždy jen ta dřina v továrně, šachtě aneb na poli. Tyto vrstvy Němců v Pohraničí v soukromé rozmluvě zcela uznávají, když ty štvácké elementy jsou vyhošťovány. Dnes však se vyhošťuje téměř všechno. Nevím, zda to vyžaduje vyšší státní zájem, každopádně se to přičí státním zájmům a i lidské důstojnosti, když německé obyvatelstvo ať vinné či nevinné jest posláno s žebráckou mošnou do 6 km pásma vstříc smrti hladem.

Nebude, pane presidente, tento náš postup výkřikem věčné hanby pro náš národ?! Máme my zrovna tak zavřít všechny dveře za sebou jako to udělalo za války Německo?! Máme my snad ještě v horším vydání provádět tutéž politiku jako Němci proti židům?! Jest to vůbec slučitelné s kulturností a ctí našeho národa? My přec nejsme tak velký národ, abychom na sebe mohli vzít úkol pomsty za to, co se páchalo se strany Němců na židech všech národů Evropy. Jméno našeho národa nesmí býti krycím štítem pro takovou pomstu a tak to skoro vypadá!

Chci poznamenati, že nejsem člověk, který snad má Němce v lásce jak by snad bylo možno soudit. Vyrostl jsem v pohraňničí, poznal jsem Němce zcela, vím co dělali za okupace a za války, neboť jsem nebyl mimo hranice. Je my dobře známo, co prováděli v kraji, kde jsem měl svoje rodiče, na Lounsku, kde na příklad v Hořanech odvlékli a pak zavraždili někde v koncentrač. táboře řadu českých sedláků taktéž v Hřivicích a jinde. Jeden z těch hořanských sedláků dokonce rozhalil prsa a vyzval je k palbě s tím, že už zastřelili jeho bratra, ať zastřelí tedy i jeho. Gestapo mu za to klepalo na ramena, . Víam o vystěhování českých vesnic v okolí Prahy, na Moravě atd., tedy nejsem naprosto žádný illusionista ani sentimentální, abych nevděděl, jaký byl osud našeho ^{národa} při vítězství Německa. K tomu však nedošlo a při známém rozčlenění proti sobě stojících sil nikdy dojíti nemohlo.

Jak národ náš, tak i národy jiné nehne prstem ve prospěch těch Němců, kteří nesou vinu na páchaných zločinech, kteří tyto zločiny prováděli a kteří vůbec se špatně chovali vůči Čechům aneb i jiným národům. Já sám jsem se s klidem mohl dívat v Rytířské ulici na upáleného člena Hitlerjugend, když jsem se dozvěděl, že střílel po našich lidech z okna domu ze strojní pušky.

Na druhé straně však pohne to s citem každého slušného člověka, jako jsem to viděl v obci Přehýšově, když sedřený sedlák mně vypráví se slzami v očích svůj budoucí úděl, když má opustit tu hroudu, na které se celý život dřel a má odejít neznámo kam a při tom se stále křížuje a ptá, komu jsem ublížil, komu jsem ublížil ?!

Možno dokonce tvrdit, že značná část německého rolnictva byla až do poslední chvíle věrna Republice, v uvedené obci Přehýšov byl dokonce Henlein, když chtěl konat tábor lidu na Ovčím vrchu /Schafberg / německými sedláky vypráskán a Henleina muselo vzít do ochrany české četnictvo. Že pak při příchodu Hitlera musili všichni pohraniční Němci táhnout káru sebou, po případě nechali se propagandou v tom směru ovlivnit, je známé. Vždyť taky ty lidé dnes nejvíc nadávají na to radio a na to, že se ta Henleinova strana neměla trpět, že neměli natolik politické vyspělosti, aby mohli vědět kam to směřuje.

Na druhé straně však chci uvést případ, kde se sedláci nechovali tak, jak by bylo třeba a to ve Velkém Lipně u Žatce, kde vyrukovali se svými loveckými puškami proti partizánům / ruským/, které se skrývali v markvarckých lesích, aneb v Lipenci, v témže okrese, kde zase byli vyhnáni tamnější čeští sedláci.

Bylo by tudíž v zájmu spravedlnosti prospěšno, neházeti všechny Němce do jednoho hrnce a rozlišovat dobré a zlé. Vždyť děti a potomci následkem českého školství budou stejně již jen Češi v příštích desetiletích. Znělo by to snad jako ironie, kdybych tvrdil, že Vaše případná cesta německými zemědělskými kraji by byla jedna z nejtriumfálnějších, jakou jste kdy podnikl.

Vážený pane presidente ! Načrtnul jsem zde to, co jsem zjistil a viděl. Jestliže jsem se rozhodl podat o tom zprávu, pak tak činím jediné proto, aby se na národních zájmech a na národní cti dalo zachránit, co se zachránit dá.

Názor zde tlumočený není jen názorem mým. Ať jedu ve vlaku aneb mluvím z lidmi v Praze a to s lidmi z lidu, z koncentrač. táborů , aneb kteří bojovali na barikádách, všude panuje týž názor . Trapné je, že se lidé bojí veřejně to projevít, snad mají strach, že by šli proti proudu, de facto by šli proti zlu, konečně to samé jako to bylo svého času u Němců. Já sám jsem nikdy zbabělcem nebyl a vždy jsem si zachoval rovnou páteř a proto mohu s klidným svědomím dát tyto řádky k uvážení, třebaže předpokládám, že to, co tyto listy obsahují celkem znáte.

Pro informaci o mé osobě sloužíš Vaší Excelenci, že jsem soukromý úředník, krátce před válkou výrobce neonových svět. reklam. Politicky jsem byl organizován as 19 let v kom. straně a byl jsem v dřívějších dobách též několik měsíců vězněn.

Byl bych šťasten, kdyby zásahem Vaší železné vůle byl na území celé naší milované Vlasti obnoven co nejdříve právní řád a pořádek , na co čeká celý národ a tím dán základ k výstavbě moderního sociálně spravedlivého státu.

Prosím Vaši Excelenci, abyste přijal projev
moji

hluboké úcty:

Praha-Smíchov, 12./VII.1945

Odes.:

Josef Brázda,
soukr. úředník,
Praha-Smíchov,
Tř.Svornosti 18.

KANCELAR
DOŠLO: 13 VII 1945
PRESIDENTA REPUBLIKY

T 340/45

Vážený pane presidente!

A. A. 18/9/19

Zde volá česká matka o pomoc.

Byla jsem v Karle. Varech. Když jsem to všechno viděla, co se tu děje, vzpomněla jsem si na našeho milého p. pres. Masaryka. Říkal: nebát se, nelhat a nekrást!

Tak pane presidente! Nebojte se! Přijďte sem jednou, ale ne co president, nýbrž co neznámý, jeli možno přestrojen "s bílou páskou". Taková kontrola každý týden ve čtvrtka v jiným kraji - to by byla závažná oprava celé státní správy!!

Možná, že by jste se podíval a podivil, co to znamená, dnes nakupovati v tržnici, to by jste viděl nouze - a kde náprava? Jednoduchá věc - ať si nejezdí "panové s dánicami" na procházku - ale ať se dá "gasolin" nákladním autům v Fátci at. d.

Nebát se! Postavte se před soud v K. V., když se vráči arestanti z práce, možná že i Vás ti "podaření policajti" seberou a místo jídla (může-li se to totk jmenovati!) dostanete-li snad jen facky, a neb kopance do zadní části a neb do břicha a neb 25 a neb 45¹⁰ bejkovcem!!

J. F. 44 18/9/45

V nové Role u K. V. to je ještě lepší, mají ^{lékaři to zjistí} jiny toho vic.

Tamní důstojníci se patk po "té práci" odeberou do "svých" vil, které jednoduše zabrali. Máme ministerstvo ppřavečnosti - a neb nespravedlnosti? Stavá se o svou policii - a neb samí-li strážníka krásti a loupiti?

Naše „stráž národní bezpečnosti“ krade. Vojáci lež
Rusi krádli ve dne a v noci - ve dne hodinky, v noci
ženy, a strážníci bijou nahé ženy. To je jejich
inteligentní vzdělanost. Člověk se až stydí,
když vidí, že 3 vojáci těžce ozbrojení a ještě vy-
zbrojení bejkořcem vedou německá děvčata na
ukráš, Karl. Varských do práce.

Es es aci to také dělali - ano - ale byla to hanba
a že to dělá česká demokracie, je pro nás Čechy
ještě větší hanba. Na takovou hanbu potřebujeme vojsko?

Pravda: Š stáletá lidif tak se říká - ja bych řekla
bestie v 19. to dělala) a ta bestie nevymlčela.

Naši vojáci nestřelili Němce, ale ženou je k sebe-
vraždě - až do zola po pomstě. Vojáci krádou
i v kostelech a pokladnicích, prostěny s postů.

žen a dětí!! A to při „prohlídce“ vypovězených -
7 marek jim nechají víc nic. Š prádlo krádou.

Při tom se odvolávají na nějaký „dekrét o vy-
stěhování“. Ale jedná se jim jen o loupež.

Jedna stará žena tak přišla o ^{své} úspory a co jí teď
pomůže? Jen sebevražda. Těm bláznům, kteří
to zavinili, musí to přijít - aby se také ^{sami} porověli.
Vystěhování z vil musí být policajti. Pak bude
pokoj. Porověn, jeden alespon ten loupežník!!

Rusi tu tvrdí: mix čechoslovanskisch, deutsch vāštěn.

Wir ahen gullir. Znicili v bytech, krádli nábytko,
Američané si toho dosti „fotografovali“

To byla kultura ruská. Ale strážníci naši to dělají lepší; nedostanouli být ve vile po dobrém, pak facky, kopance, bití v nové Roli a t. d. a byt je "zajištěn".

Co se v "kufříčku" odnáší na uložení, do Prahy, to ví jen ten "strážník". Kontrolujte vlaky, auta, ale ne při odjezdu rybníků kochu před městem.

Pějme; český ráj to napohled. Ale přesvědčila jsem se, že ta země karlovarská není česká země, je a zůstane německá. Pěťte na hřbitov - mrtví mluví pravdu!

Tam najdete malokterý hrob s českým jménem.

Nelhat! Stavěti, nesmíte stavěti na cizím pozemku - neb časem to přijde na jevo - že to historické hranice nejsou historické, nýbrž umělé. Němec má právo na svou zemi.

Znal jsem Karla Kary Fríve, znám je dnes. Je to opravdu žalostné, co se tu děje. Nemám nepravé smilování

z Němci - ale jednoduše "okrásti a vyhnati" to je bláznovství jak kdy se pokusil Hitler - a konec je známý. Správná surovost to byla a zůstane!

Každá velká historická osobnost má svůj hodinek své vlastní zkonosky - tak jsem někde to četla.

Myslím si, že mi Češi jsme tu zkonosku 5. května velmi špatně "odlyli". Co demokrati jsme měli světa dokázati, jaký rozdíl mezi N a českým jednoduchým policajtem" a místo toho! Láz, krádež, loupež bez bázně! Svobodovci neznaří svobodu.

Znal jsem obalovníci němci vnu olali po zřidlu

... a nek

znicený obchod, on ho za krátkou dobu zachránil,
keď ho česí dali do vazby a obchod „správcem“ znova
bude znicen, už to začíná.

Koncentráky obávané již přestaly?

Tyto demokratické novinky v 20. století znehodily
člověku lásku k národu tak,
že jsem si již toužebně přeal, aby byla stána
možnost v budoucnosti přiznati se:
bez národnosti. Půjdeli to tak dále, bude to
hanba, přiznati se Čechem neb Češkou.

Opouštím tento karlovarský vají a přenechám ho
policajtům. Byla jsem tu toliko roků spokojena —
keď se již na to nemohu dívatí.

Tato republika čsl. nevezme dobrý konec. Kdo tím
bude vinen?

Němci v dubnu již Hitlera prohlínali a těšili
se, až přijdou Češi, bude pokoj. A místo toho?

Rusi, vojáci Svobodovci, policajti at.d.

Místo jídla: fronty, bílé prásky, nic než krádež.

Propustte alespon ty němce z říše — a bude ihned
více jídla — dejte jim jejich majetek!

A zdejší němci nechte, co jim patří — majetek
i život! Jinak nás ta hanba bude pronásledovati
v celé budoucnosti, dekretem se surovost nezakryje.

Česná mládež, která honí,

poněvař se jí a dost. už se dívatí.